

Válečné zápisky - Bitva u Domašova

Stejně jako jaro, tak i mír v historii Evropy netrvaly věčně, a tak vás chci informovat o jedné z bitev, tzv. sedmileté války (1756-1763), jejíž rekonstrukce se zúčastnila naše městská garda.

Strojem času se vrátíme do roku 1758, kdy se naše mocnářka Marie Terezie přela s pruským králem Bedřichem II. o Slezsko. Boj neprobíhal jen na diplomatickém poli, ale hlavně na poli válečném.

Strategickým tahem krále Bedřicha II. mělo být dobytí pevnosti Olomouc s následným obsazením Moravského markrabství a Českého království. Tím chtěl Marii Terezii zbavit této perly mezi zeměmi její monarchie. Úspěšným vstupem vojsk na Moravu se podařilo pruskému králi oblehnout Olomouc. Ale dobýt jednu z největších pevností střední Evropy není otázka několika dnů. Proto Prusové potřebovali hlavně dostatek uzeného, kyselého zelí, futra pro koně, slámy, trochu kořalky a hlavně prach, kule,

prach, kule a ještě jednou prach a kule. A pak nesmíme zapomenout na žold.

To vše a mnoho jiného jim měla přivést zásobovací kolona, vypravena z pevnosti Nisy, přes Prudnik, Opavu, Domašov a dále na Olomouc. Tuto strategii však pochopili naši vojevůdci - maršál Daun, generálmajor Laudon a Žiškovič. Nenechali nic náhodě. Habsburská vojska byla připravena kolonu zničit. Naše garda v sestavě vojín Wetter, Šmoldas, Žalčík, Olšar, Rozbroj, Mokroš, Ščípák, Doboš a naše dva nové přírůstky, Juřík a markytánka Dana Wetterová (dále použiji jen přezdívky), vyrážíme na místo bitvy 26. 6. okolo poledne. Ale již po příjezdu do Moravského Berouna musíme svést prudký boj s rabujícím pruským oddílem, který si vyhlédl místní faru. Za tuto příkladnou statečnost a včasnou záchranu místních obyvatel jsme obdrželi, na návrh starosty našeho města, z rukou císaře Josefa II.

poход Moravským Berounem se Ivanovi nesplnil

vyznamenání při nedávných Zlatých dnech. Od vděčného berounského faráře a jeho družiny jsme zase dostali modré z nebe. Náš oddíl se pak ve večerních hodinách přesunul do ležení habsburské armády nedaleko Domašova nad Bystřicí.

Sobotní den nás uvítal přívětivě a tak se vojska chystala na střet s nepřítelem. Odpoledne se již válečná stráň zaplnila bojechtivými diváky a zpocenými vojáky, kteří se za podpory dělostřelectva vrhli na pruské raubíře. "Za Boha, za císařovnu a za soudruha ředitele!!!", řval v bojové extázi dělostřelec Jabůrek (Bum Bác) a my ho střelbou podpořili. Výpady se střídaly na obou stranách a statečných vojáků postupně ubývalo. Tvrdý boj nepřežil kromě tradičně mrtvých vojinů Spicy a Postroje i von Bosch a kupodivu i vojín Vítr. Čest jejich památce.

Za to musíme vyzdvihnout odpovědný přístup vojáků jako AI Shara, Poldase, Macrose, Výkřika i Malčika, nevyjímajíc naši markytánku se zásobou léčiv. Hrdinství všech pak bylo odměněno potleskem diváků a stánkařů, kteří již čekali na všechny žíznivé a hladové. Rozprášením zásobovací kolony jsme zachránili Olomouc od dobytí, za což nám pak vděční olomoučtí občané postavili roku 1858 na bojišti pomník, tzv. Černý kříž, jenž byl nyní nákladně zrestaurován, aby dalším generacím připomínal naše dějiny.

Večer, jak bývá tradicí, vyrazilo vojsko korporativně plundrovat šenky a vyzdvihovat své hrdinské činy. Tiché vesničky a městečka v okolí to vydržela a druhý den - v neděli - probíhaly promenádní pochody v osvobozených místech jako Olomouci, Budišově, Novém Jičíně a Moravském Berouně. V odpoledních hodinách jsme se s obyvateli rozloučili, nasedli na motorového oře a odeválali do Hor Zlatých, abychom se připravili na další krizová léta vlády našich mocnářů.

Vždyť služba pro blaho vlasti je, slovy klasika, nejvyšší zákon.

B. Doboš